

دعای ۲۷ - پناه جستن از بلاها و اخلاق نکوهیده

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ تَحْسُنَ فِي لَوَامِحِ [مَرَأَى]
الْعُيُونِ عَلَانِيَتِي، وَتَقْبُحَ فِي خَفِيَّاتِ الْقُلُوبِ
سَرِيرَتِي، اللَّهُمَّ فَكَمَا أَسَأْتُ فَأَحْسَنْتَ إِلَيَّ، فَإِذَا
عُدْتُ فَعُدْ عَلَيَّ فَاعْمُرْنِي بِطَاعَتِكَ، وَلَا تُخْزِنِي
بِمَعْصِيَتِكَ، وَارْزُقْنِي مُوَاسَاةَ مَنْ قَتَرْتَ عَلَيْهِ بِمَا
وَسَّعْتَ عَلَيَّ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

خداوندا به تو پناه می‌برم از اینکه ظاهراً من در دیده‌ها زیبا جلوه کند در حالیکه در نهان دل‌ها باطنم زشت باشد، خداوندا چنان‌که من بد کردم و توبه من نیکی کردی، هرگاه بازگردم تو نیز به سوی من بازای، و (دل) مرا با طاعتت آباد کن و با معصیتت رسوایم مساز، و همدردی کردن با کسی که بر او تنگ گرفته‌ای را با آنچه بر من وسعت بخشیده‌ای، روزی‌ام کن. ای مهربان‌ترین مهربانان.

أَعُوذُ بِكَ مِنْ حَيَاةٍ غَرَضًا، وَمَيِّتَةٍ مَثَلًا، وَمُنْقَلَبٍ
نَدْمًا، يَا مَفْرَعِي إِذَا أَعَيْتَنِي الْحَيْلُ، يَا مَنْ عَفْوُهُ
مُنْتَهَى الْأَمَلِ، وَفَقْنِي لِخَيْرِ الْقَوْلِ وَالْعَمَلِ، أَعُوذُ
بِكَ مِنْ صَفْقَةٍ خَاسِرَةٍ، وَيَمِينٍ فَاجِرَةٍ، وَحُجَّةٍ
دَاحِضَةٍ.

به تو پناه می‌برم از زندگی توأم با بلا و اندوه و از مرگ توأم با
سختی و آزار و از سرانجام همراه با پشیمانی. ای آنکه به هنگام
بیچارگی پناه من هستی، و ای آنکه عفو و بخششت غایت
آرزوست، مرا به بهترین گفتار و کردار توفیق بده، به تو پناه
می‌برم از معامله زیانبار و سوگند دروغ و استدلال باطل.

و نیز در روایت دیگری است:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ تَحْسُنَ فِي لَامِعَةِ الْعُيُونِ
عَلَانِيَتِي، وَتَقْبَحَ لَكَ فِيمَا أَخْلُو سَرِيرَتِي، مُحَافِظًا
عَلَى رِيَاءِ النَّاسِ فِي نَفْسِي، وَمُضِيْعًا مَا أَنْتَ مُطَّلِعٌ
عَلَيْهِ مِنِّي، أَبْدِي لِلنَّاسِ أَحْسَنَ أَمْرِي، وَأُقْضِي
إِلَيْكَ بِأَسْوَأِ عَمَلِي، تَقَرُّبًا إِلَى النَّاسِ بِحَسَنَاتِي،

وَفِرَاراً مِنْهُمْ إِلَيْكَ بِسَيِّئَاتِي، فَيَحِلَّ لِي مَقْتُكَ،
وَيَجِبُ عَلَيَّ غَضَبُكَ، أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ ذَلِكَ يَا رَبَّ
الْعَالَمِينَ.

خداوندا! به تو پناه می‌برم از اینکه ظاهرم در برابر چشم مردم خوب به نظر آید در حالیکه در خلوت و نزد تو زشت باشد. از اینکه بخواهم در برابر دیدگان مردم، نیک‌نام باشم و آنچه را که تو بر من آگاهی، تباه کنم. از اینکه بهترین اعمال خود را به رخ مردم کشم و بدترین آن‌ها را نزد تو آورم، تا به این وسیله با نیکی‌هایم به مردم نزدیک شوم، و از آنها با بدی‌هایم به سوی تو بگریزم، که در آن صورت دشمنی تو بر من روا و خشم تو بر من واجب شود. پناه بر تو ای پروردگار جهانیان از چنین حالتی.